

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Kauppinen, Petri

Julkaisun nimi: Pitkäjännitteisyyden jänne

Julkaisuvuosi: 2021

Versio: Kustantajan versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Kauppinen, P. (2021). Pitkäjännitteisyyden jänne. Pedanssi: asiaa tanssista ja tanssikasvatuksesta, 5(2), 4-5.

<https://issuu.com/oamktanssi>

PÄÄKIRJOITUS

Pitkäjännitteisyyden jänne

KIRJOITTAJA ►

Petri Kauppinen on Oamkin tanssin lehtori ja tanssin monityöläinen. Nelivuotiaana aloitettu tanssiharrastus kiteytyi monisäikeiseksi ammattilaisuudeksi, jota on jatkunut jo yli 25-vuotta. Kauppinen työskentelee opettajana, koreografina, tanssijana ja käsikirjoittaja-ohjaajana. Tanssinopettajan työssä parasta on perinteen ja käsityöläistaitojen siirtäminen ja kehittäminen seuraaville sukupolville.

Tanssi määritellään usein hetken taiteeksi, josta ei jää pysyvää jälkeä näyttämön valojen himmetessä. Olkoonkin näin, vaikka me tanssityöläiset todistamme ja edesautamme vallitsevasta totuudesta myös sen toisen ulottuvuuden tunnistamista. Tiedämme tanssin jännitteiden kestävän hetkeä pitempään, koska tanssin tekeminen ja kokeminen jättää lähes poikkeuksetta jälkiä kokemusmaailmaamme.

Kuinka pitkä on pitkäjännitteinen? Tämä kysymys valtaa ajatukseni tämän tästä ja alati tienevään sykliin. Syksyllä tulee kuluneeksi kolmekymmentä vuotta siitä, kun tanssinopettajakoulutus käynnistyi Oulussa. Kolmeen vuosikymmeneen mahtuu monenmoisia käänteitä ja tuulahduksia, lyhyitä ja pitkiä jänneitä. Koulutuksen sisältö on luonnollisesti ollut jatkuvassa muutoksessa, koulutusaste on päivitetty konservatoriosta ammattikorkeakoulutasolle, fyysistä toimipaikkaa vaihdettu kolme kertaa ja onpa koulutus käpristellyt myös lakkautusuhan alla. Kaikesta tästä ympäristön pakottamasta muutoksesta huolimatta tanssin jänne on kestänyt katkeamattomana. On se sinnikäs tuo tanssin jänne.

Silti tanssinopettajien ammattikoulutus tuntuu juoksevan lyhytjännitteisyyden kirittämässä oravanpyörässä, jonka vauhtia säädellään ja suuntaa vaihdetaan impulsiivisesti. Aina ei ole myöskään selvillä, kuka tätä myllyä pyörittää? Tanssissa jänne on totunut venymään, mutta yleensä nämä venytykset ovat määrätietoisia ja substanssin sisältä ohjattuja.

Koulutuspolitiikka (tai ylipäätään politiikka) on ajautunut talouden kaikkivoipaisuuden taluttamana kvartaalisykliin. Tässä käsikirjoituksessa tuotantokausien juonenkäänteet ovat vertaansa vailla. Päätösten teko poukkoilee ojasta allikkoon, joka puolestaan heijastuu ruohonjuuritasolle jatkuvana arvaamattomuutena. Muutostila pitää väen valppaana ja jännityksessä, aivan kuten koukuttavaan draamaan kuuluu.

Mitä tässä hötkyilyssä tekee tanssin jänne? Pystyykö keho, motorikka, lihasmuisti tai kinesteettinen empatia mukautumaan epätasaiseen ärsykemaastoon? Kuinka käy luovuuden ja kokemuksellisuuden? Toivottavasti ihmiskunta ei hukkaa kehollista itseään eli juuri sitä pientä ja inhimillistä, joka erottaa meidät vaikkapa koneista.

Onnittelen oululaista tanssinopettajakoulutusta pitkäjännitteisyydestä. Samalla kiitän sydämellisesti kaikkia, jotka ovat olleet mukana tekemässä Pedanssi-lehteä komeat viisi vuosikertaa. Tällä hetkellä emme tiedä saako tämä lehti enää jatkoa. Vallitsevaan todennäköisyyteen nojaten, napamme vastauksen jonkun neljännesvuosikatsauksen jostakin vanavedestä. Ja jos hyvin käy, niin tanssimme toreilla sydämet onnesta kylläisinä sen kunniaksi, ettei tanssi, taide ja niihin kietoutuva kulttuuri olisi pelkästään hetkellistä. ♦